

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

El carnet electoral no servirà per a res.

Les esquerres ho dèiem des del primer dia quan ens ho deixaven dir, i a l'últim ho ha hagut de reconèixer el gestor Escales, abans de sortir pel seu cognom avall.

Si no serveix de res per a votar, però, a nosaltres ens servirà d'alguna cosa. Per la llista dels que l'hagin demanat coneixerem qui són els reaccionaris, els babaus i els homes de poca fe.

Una nova (?) crisi

Quan a mesura que s'acostaven els darrers dies de desembre els polítics de les dretes deixaven entreure la possibilitat de nous esdeveniments polítics, tothom suposava — és clar — que els tals esdeveniments no serien pas novetats dins el camp de la política clàssica espanyola, sinó al contrari, simple continuïtat de les crisis periòdiques — amb intervals més o menys llargs — que d'una manera sistemàtica provoquen els incapacitats *prohoms* de les dretes.

Els esmentats personatges són el prototipus de l'estupidesa elevada a la categoria d'excel·lència. Difícilment trobaríem ni en el passat ni en el futur de cap país mitjà civilitzat fets tan grotescos com els que es donen dins la política espanyola. Si es continuava així, aviat no quedarà cap ciutadà en tot el país que no sigui ex-ministre amb cartera o sense — això és, el de menys — però al cap i a la fi ex-ministre. De vegades, astorats, hem cregut que aquest comportament no obeeia a altra cosa que a una nova fórmula de resoldre l'atur forçós, degut a la grisor encefàlica de la gran majoria dels homes públics del nostre país. Pots ser si, que les seves minses facultats mentals els fan creure que dintre un temps determinat a Espanya tothom cobrarà haver passius a conseqüència de qualsevol ex...

Una altra crisi com aquella que no fa res. Nou canvi de rumb en una colla de Ministres. Així és com es comporten a Espanya els paladins del capitalisme organitzat. Si no fossin a munts les demostracions palpables de la incapacitat dels representants d'un sistema econòmic que està cridat a morir, caldria només esguardar aquests fets per restar convençuts.

Els inesgotables i fecunds planters de ministres que les dretes tenen, ens fan adonar que la quantitat supleix la qualitat. D'entre aquesta cosa tèrbola i indefinida que hom anomena Bloc, no hi ha hagut, ni hi ha i segurament que no hi haurà, cap home amb capacitat rectora per ordenar, no precisament un país amb les seves múltiples varietats de tendències, sinó la mateixa organització econòmica que per ironia de la vida diuen representant.

Amb dos anys de governar Espanya aquesta cosa que en diuen dretes conservadores, si bé no han resolt cap problema, ans al contrari, n'han creat molts, hem de reconèixer fent honor a la veritat que han batut un rècord, que han assolit una marca, pel que a nombre de ministres fa referència, que hom pot afirmar que mai no serà igualada per ningú. Difícilment hom recorda el nombre exacte de ministres que hi ha hagut, ni l'intercanvi mutu de carteres. Són xifres gairebé astronòmiques que entren de ple dins el camp dels infinitament grans, que diríem en termes matemàtics.

Dins la lògica de la política hipotèticament honesta, sembla que els homes per culpa dels quals s'ha produït la darrera crisi, per mantenir l'actitud que en definitiva han adoptat, haurien d'haver començat per no col·laborar fa tres setmanes. Però no ha estat així, perquè no hi ha ni honestat, ni concepció ètica de la política. Aquí només hi ha un pànic enorme davant de les eleccions que s'acosten — segons diuen — i actes de diputat que ballen i que trenquen el somni a molta gent que actualment són diputats pel sentit mercantilista de la política i per res més, perquè molts d'ells són homes que posats a no representar ningú ni ells no es representen, car no tenen ni podran tenir mai una personalitat ben matisada ni definida, perquè la dignitat no s'adquireix amb diners, puix que és innata en l'home.

Homes de palla, no em cansaré de dir-ho mai, que brillen d'espur-

nes manllevades. Quants i quants homes hi ha d'aquesta espècie en tots els ordres de la vida!...

La darrera crisi, d'una manera especial, és fidel reflex d'un mal molt generalitzat. Un microscòpic hisendista en tots els aspectes, un diminut De Pablo Blanco que fa tres setmanes per ésser ministre deixava el partit d'Al. Lerroux i que ara per assegurar l'acta deixa el Ministeri i segurament seguirà deixant moltes coses si n'hi queden; i d'altres, volgueren esdevenir crítics i s'atrevien a parlar de dignitat...

Quants De Pablos Blancos hi ha per arreu. Criticar, censurar sempre, no trobar res del que fan els altres bé; incapacitats per a tota obra constructiva es dediquen a destruir la dels altres amb una inconsciència

Per la defensa de la cultura i de la llibertat

A tots els amics de Catalunya

Companys:
A ningú, i menys a vosaltres, no passa desapercibuda la fonda transcendència dels moments que vivim; greus i inquietants moments! No cal una gran sagacitat per a contemplar el perfil, cada vegada més accentuat i clar, dels corrents de forces en presència: el corrent de forces repressives, antihistòriques, reaccionàries, que es polaritzen amb ritme accelerat, que amenacen enderrocar totes les conquestes de l'esperit i enfront d'això, el torrent històric vital de forces creadores, reprimides descoradament o sordament pels qui volen fer retracedir el curs ascendent de la Història. En tots els fronts de la vida social es lliura una lluita dura, els termes de la qual es plantegen així:

Gairebé tots els pobles del món, sacsejats per una crisi econòmica sense precedents, constitueixen un terreny propici a la sembra i al floreïment d'ideologies retrògrades, propalades d'una manera sistemàtica i hàbil apelant el reclàim d'una fraseologia brillant, demagògica, buida, per ocultar, així, el seu contingut. Així on aquestes ideologies s'han erigit en sistèreal. Sobren les frases per a qualificar aquest continuïtat política, veureu, sobre la dignitat, la llibertat, i la cultura humana conculcades, l'edifici sangonant del feixisme. La faç del món, ferida pel fuel del feixisme és un testimoni eloqüent per a poder jutjar. No es deu a un simple atzar el fet que sigui un govern feixista el que hagi desfermat sobre el món la guerra! Es conseqüència natural immanent del feixisme. Vulguï-ho o no, el feixisme té necessàriament una tendència vers la guerra, puix que, sols d'aquesta manera brutal, supera transitoriament les seves contradiccions internacionals, portades per aquest al paroxisme.

La guerra, aquesta feroç allau de barbàrie i de mort, és una realitat. L'espurna d'Àfrica pot abrutar el món i devorar els valors i les adquisicions més cares de la Humanitat, damunt els quals gravita el risc de l'existència, en la societat actual, d'elements i sectors que constantment fomenten el bàrbar mite de la guerra!

La tragèdia del moment, companys, és immensa! La indiferència, davant de la situació actual, és més que una covardia; "és un crim!" Som els depositaris d'un tresor forjat per les generacions passades, després de grossos esforços; destruït sense treva avui

pel feixisme, per la guerra, per la reacció. Unim-nos per tal de fer efectiva la nostra responsabilitat, defensant la llibertat, la dignitat, la cultura, la pau!

No pot argüir-se per a eludir aquesta responsabilitat, que el perill no existeix a tot arreu. Seria sempre una inconsciència no veure les forces reaccionàries, que tenen tendència a la destrucció ferotge de la llibertat i de l'herència cultural de les nacions i nacionalitats! Mai com ara no s'havia pretès estrangular la impetuositat de les minories nacionals, que tenen, pel seu caràcter i història peculiars, el dret d'afirmar la seva personalitat!

A tots els països del món s'han alçat els intel·lectuals, els escriptors i artistes més emponents, per unir llurs forces en defensa de la Cultura i contribuir amb la seva acció a la lluita per la pau, el progrés i la llibertat!

No hi ha a Catalunya cap organització que agrupi els esforços i coordini l'acció dels intel·lectuals conscients, liberals i honestos.

L'hora històrica exigeix que ens unim fraternament, junts amb totes les entitats culturals existents, com ens correspon, per a formar un POTENT FRONT D'ACCIO PER A LA DEFENSA DE LA CULTURA!

Es aquest l'objectiu de l'organització que avui s'inicia i a la qual invitem cordialment tots els intel·lectuals, artistes, escriptors, tots els amics de la Cultura, conscients de llur responsabilitat i de llur missió socials! Reforceu-la i junts lluitarem.

Contra la guerra!
Contra tota tendència regressiva!
Per a la defensa de la Cultura i de la Llibertat!

J. Serra Hunter, Joan Puig i Ferrer, Margarida Xirgu, Lluís Capdevila, J. M. Massip, Granier Barre, J. Miravilles, Josep Lluís Sert, Josep Pinyol, L. Cervera, Mateu de Soto, J. Xirau, Enric Casanoves, E. Bosch Roger, F. Martí Alpera, Emili Mira, A. Rovira i Virgili, J. Carner Ribalta, Josep Granyer, Just Cabot, Feliu Elías, Rafael Moragas, Josep Coll i Mes, Manolo Hugué, Maria Baldó de Torres, Rivas Cheriff, Dolores Palau, Antoni Riera, Marian Reixac, J. M. Marqués-Puig, Federico Garcia Lorca, L. Aymami i Baudina, J. Ventalló, Cándido Luanco, Enric Palau, Manuel Galés, M. Viladric, etc., etc.

Deure ineludible

Tenim com un honor constatar, en tant que el cas ho requereix, que no donem, ni tampoc acceptem, patents de marxisme. Es sabut que en tots els grans contingents de masses, hi han dos sectors que es destriuen per si sols: els teòrics i els pràctics.

Nosaltres tenim la puerilitat d'honorar-nos d'ésser, pesi a la nostra condició de periodistes (i pesi també a l'ambient agravat per la formació intel·lectual) d'honorar-nos, repetim, d'ésser dels darrers, dels pràctics.

Fa molt bonic gallejar a tothora, vingui o no a tomb, d'haver llegit el «Dass Kapital» de Marx, i d'haver-se, també, empassat el manifest, magnífic per ésser d'ells, de Karl Marx i Friedrich Engels. Però, no creuen alguns estimats i admirats companys, d'aquells que en tot moment opten una posa «snob», d'intel·lectuals incompresos, que, després de la teoria la pràctica és la base del triomf?

I és en aquests moments interressantíssims, potser que únics en la història del nostre moviment de classe, quan creiem, equivocadament o no — consti que no caiem en el pecat de creure'ns infalibles — que cal que damunt de la teoria s'imposi la pràctica, i aquesta amb el seu dinamisme característic, ens estimuli tots els plens d'entusiasme i el més pobre d'esperit, per tal d'inculcar-nos aquella fe en una victòria no gaire llunyana, que ha d'ésser no pas la meta final, sinó la sortida inicial en la gran cursa que en pro dels nostres ideals ens ha de portar a la conquesta d'una situació privilegiada que faci possible la instauració del règim marxista, més humà i també més de sentit comú que els que, fins a la data, ha vingut patint el nostre dissortat país i, amb ell, tots els que produïm: el proletariat tot.

Cal, doncs, ésser pràctics. Es infantivol discutir si tal o tal altre element té o no el 100/100 de marxisme que hom creu que es neces-

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 40
BARCELONA
4 de gener del 1936

PREU: 20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre . . . . . 2'50
Semestre . . . . . 5'00
Any . . . . . 10'00

Redacció i administració:
Carrer Pelayo, 10, 1.ª, 1.^a
TELÉFON 21045
BARCELONA